

"No em sent captiu de ningú"

Andreu Crespí (Palma, 1943), casat i amb tres fills, és des del passat diumenge dia 6 el nou secretari general del PSIB-PSOE, després d'obtenir el 90% dels vots. Sens dubte, l'home del consens entre els socialistes balears.

Andreu Crespí prové d'una nissaga socialista bastant coneguda a Mallorca. Catedràtic d'ensenyament mitjà de Física i Química també ha exercit la docència a les universitats de Barcelona i de Balears. Entre 1982 i 1995 va ser delegat del Ministeri d'Educació i Ciència a Balears. La seva candidatura de darrera hora va evitar l'enfrontament entre oficialistes i crítics en el VIII Congrés del PSIB-PSOE. Aconseguí un grau de consens desconegut a les fins ara turbulentes aigües del socialisme balear: un 90% dels congressistes li atorgà la seva confiança.

—Com té vostè la pensada de convertir-se en l'home de consens del PSIB-PSOE?

—No és que jo em presentàs a res, sinó que em vingueren a cercar. La veritat és que em va produir un espant enorme i m'hi vaig negar. Però, és clar, com sol passar quan un es nega a ocupar un càrrec, ningú no s'ho creu i tothom pensa que el que vols és fer-te pregar, i hi insisteixen. Una vegada darrere una altra. El que passà és que determinada gent, amb molta habilitat dialèctica, m'hi convencé.

—Vostè ha estat l'element que ha asserenat el congrés del PSIB?

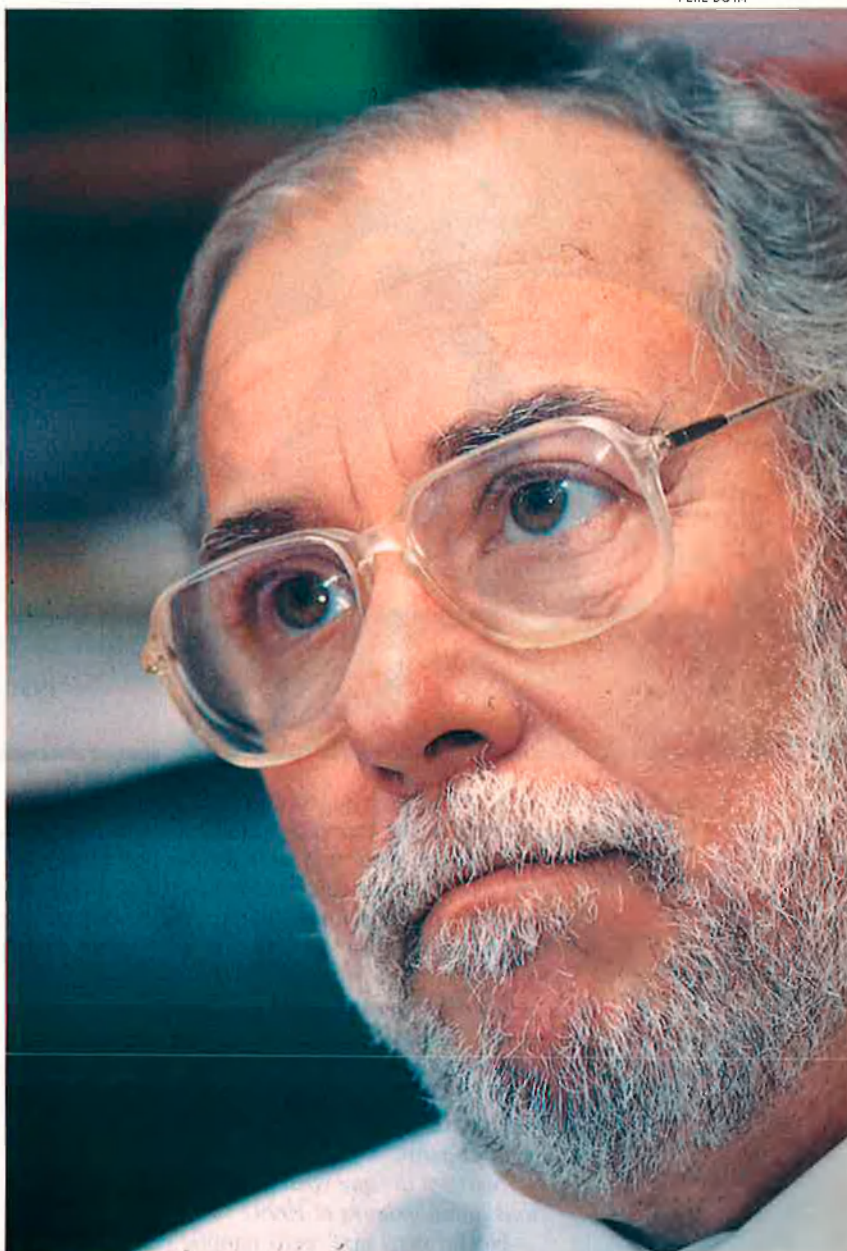
—Tal i com va anar tot, molta gent, després de dur-me a l'"escorxador", es va sentir una mica obligada a fer tot el que calgués per arribar a un acord i a ésser generosa amb les meves demandes per aconseguir l'acord. Potser aquesta ha estat la clau de l'èxit del congrés.

—Vostè exigí la retirada dels principals implicats en els dos bàndols en lluita?

—Jo no tenc per costum exigir les coses així. No crec que s'hagi de posar la gent davant situacions extremes. M'estim més parlar les coses, veure què hem de fer. Jo no retiré ningú, però hi havia un nombre concret de càrrecs que calia distribuir i jo hi vaig anar col·locant gent.

—Li surt la vessant pedagògica.

—Sí, això són tants d'anys de professor... Un professor és un encantador de serps... s'ha de saber guanyar els alumnes. He fet classes a al·lots, a adults, a la universitat. En alguna cosa es devia notar, no?

PÈRE BOTA

"Sortir elegit amb el 90% dels vots és molt important."

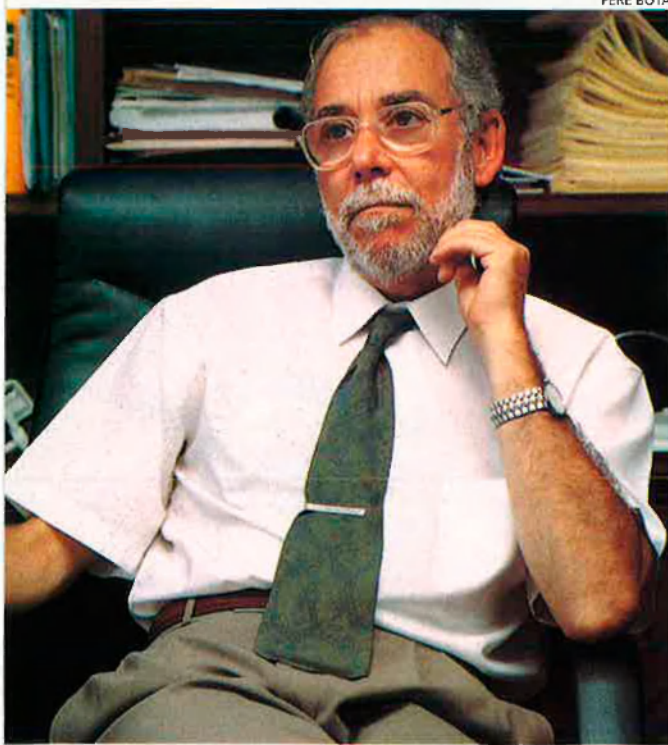

Crec que sí, que tenc una certa capacitat de convicció.

—*Fa la impressió que necessitarà molta capacitat de convenciment per asserenar el PSIB.*

—No ho crec. Pens que sortir elegit amb un 90% dels vots és molt important. Això no ha estat un acord entre dos bàndols, per dir-ho d'una manera salvatge. No, ha estat una negociació en què jo he tengut les mans molt lliures. Això és bo i dolent, perquè ha sortit bé el congrés, però si després no va bé serà responsabilitat meua. L'executiva és la que he volgut, l'ocupen les persones que jo he cregut que eren necessàries per formar un equip lleial a si mateix i no lleial als seus orígens. Sé que dir això pot semblar impossible, però és la veritat i crec que ho aconseguiré.

—*Vostè no és secretari general fruit d'un acord de circumstàncies?*

PERE BOTA

"Aquells que hem aconseguit que ens votin en el congrés hem de ser conscients de la nostra vàlua. Això de creure que deus el càrrec a un altre amaga un complex d'inferioritat. L'autoritat és per qui té els vots del congrés."

"En la negociació, jo he tengut les mans lliures."

—No. Tenc un equip amb gent de diversos corrents, però hem de ser capaços —i ho som— de començar un projecte nou. Hem de poder oblidar posicions anteriors que no tenen cap base lògica. És cert que dins del partit hi ha algunes diferències, però crec que l'actual equip ha fet seu un model consensuat de partit.

—*Com és aquest model?*

—El d'un partit paral·lel a l'estructura política de la mateixa comunitat: el nivell balear, la comunitat; cada illa, on hi ha el consell insular, i els ajuntaments. Aquests tres nivells de decisió política, els ha de reflectir el partit.

—*Això vol dir que vostè serà el candidat a les eleccions autonòmiques el 1999?*

—No ho pens així, però tampoc pens el contrari. Aquest no és el debat ara. No ho pot ésser. Ara tenim

una altra feina que potser ens ocuparà fins Nadal. Després ja parlarem del candidat. La feina de l'executiva ha de ser garantir un procés transparent i neutral.

—*El PSIB travessa una crisi des que Fèlix Pons decidí fer el salt cap a la política a Madrid?*

—Home, la tasca de l'actual executiva és precisament tancar aquest llarg període. És ver que el fet que desaparegui un personatge singular, que tothom té com a referent, provoca un problema. Però, és clar, Fèlix Pons o Felipe González són personatges molt singulars. Potser ha arribat el moment de no pensar en personatges amb tant de carisma, sinó en altres que puguin transmetre seguretat i confiança als ciutadans. En posaré un exemple. Qui és l'anti-líder? Quin és el polític que quan el veus penses que com és possible que tengui tant de carisma? Jordi Pujol.

Ell ha sabut reflectir davant molts catalans la catalanitat. Això hem d'aconseguir: inspirar confiança. Això és el més important. Que els ciutadans confiïn en una persona, encara que a priori pugui semblar que no és tan brillant o que no té el carisma d'altres.

—*El 90% li assegura almenys tranquil·litat per intentar aconseguir-ho?*

—Ens assegura el temps per fer feina i anar aconseguint la confiança dels ciutadans. Miri el cas del País Valencià: jo conec molt en Joan Romero, he fet feina amb ell i crec que és un home extraordinari... però allà no s'ha aconseguit la unitat. Per què? Exactament no ho sé, però qui sap si és perquè hi havia dos líders molt clars i forts. En canvi a Balears, sense aquests líders forts, hem aconseguit la unitat.

—*Diuen que l'anomenat clan de Calvià s'ha fet amb el poder en el PSIB, amb l'alcaldeessa Margarita*

Nájera al capdavant.

—No ho veig així.

—*No creu que d'aquí a poc es reproduiran les bregues per triar el candidat per les autonòmiques del 1999?*

—Hi haurà una certa lluita, naturalment. Haurem de fer unes primàries per triar el candidat, i això farà que hi hagi inevitablement una campanya electoral, uns *caucus*, com als Estats Units. Però això no és una brega. Una brega seria si hi hagués elements que permetessin que un candidat tengués condicions diferents. Però si es fa en igualtat de condicions, no passa res.

—*S'ha acabat en el PSIB el temps dels aparells, com vostè va dir en el congrés?*

—No vol dir que cada candidat no tengui els seus suports. Però no hi haurà cap ombra que faci res per

darrere de l'executiva i en qualsevol cas la transparència ha de ser total.

—Però sempre n'hi ha hagut, d'aparells.

—Però en aquest sentit no són bons ni necessaris. L'únic aparell que hi ha és l'executiva, sense tapats ni ningú amagat. Jo som el secretari general, no em sent captiu de ningú. Aquells que hem aconseguit que ens votin en el congrés hem de ser conscients de la nostra vàlua. Això de creure que deus el càrrec a un o a un altre... és un complex d'inferioritat que, precisament, permet que exercesquen el poder aquests altres que es queden a l'ombra i que no volen presentar-se, potser perquè si es presentessin no els votaria ningú. L'autoritat és per qui té els vots del congrés. Ni més ni pus.

—Com veu la situació del PSOE després del congrés federal. Hi ha una certa sensació d'orfenesa?

—Home, és clar, no caldria sinó... però hem d'anar endavant. Almunia ha fet una executiva diferent, i té una forma de fer feina diferent. Ja no tenim el carismàtic González, doncs haurem d'acostumar-nos a fer feina amb un altre secretari general i amb un altre candidat.

—No creu que l'esquerra ha perdut molt de temps aquests dos darrers anys mentre la dreta ha tingut tants problemes a les Balears?

—És probable. El fet que nosaltres no tenguéssim les coses gaire clares ens ha afectat, és clar. De tota manera el que més em preocupa és que la crisi de la dreta té lloc a uns quants metres d'aquí [*es refereix al judici contra Cañellas*] i no sé quant de temps tardaran a sortir-se'n. Però malgrat això jo vull plantejar al president la necessitat que Balears abordi els grans temes, indistintament que el PP faci el que hagi de fer internament. Hi ha assumptes molt importants que requereixen atenció immediata. Com per exemple la reforma de l'Estatut; o el sobrecost de la insularitat... són problemes que requereixen que arribem a acords amb el PP pel bé de Balears. Crec que hem estat generosos en determinades qüestions d'aquest tipus, com ara el nostre suport al sistema de finançament.

—Es factible que vostè faci possible que el PSIB s'acosti més als altres partits d'esquerra?

—És una qüestió complicada. Si cadascú admet la força que té i el nivell d'exigència hi va en consonància... ens podrem entendre. En cas contrari serà difícil.

—Es refereix a qualcú en concret?

—El que crec és que un partit no ha d'anar empenyant els altres, així de clar. Les pines per fer mal no són bones en cap cas.

—Com avalua els dos primers anys del Pacte de Progrés que governa el Consell de Mallorca?

—Ha estat complicat. Una mica, si em permet la broma, com ens ha passat a nosaltres en el congrés, però finalment també hem aconseguit que funcioni bé. Encara tendrem més problemes, però a pesar de tot, i a poc a poc, els partits van fent pedagogia política. Crec que sovint els partits som massa conjunturalistes i volem que un pacte ens porti un rendiment electoral determinat... El pacte és molt important per-

què fins ara no hi havia aquesta tradició. Ens acostuma a aquesta cultura de pacte que cada vegada serà més necessària.

—Creu en les oliveres?

—No és prou madur el panorama per fer-ne.

—L'exemple d'Eivissa no és un model?

—A Eivissa es tria un sol senador. Seria molt diferent pactar una llista i un programa. Seria molt més complicat. No veig que sigui factible.

—I un pacte postelectoral és possible o bé les divergències són més importants que no les coincidències?

—És possible. Hi ha coses que ens allunyen, però també n'hi ha que ens aproximen. Pot haver-hi un acord pactant unes determinades coses i establint allò que no s'acorda. El problema fonamental és la lleialtat. Si hi ha lleialtat, tot va bé.

"Les pines per fer mal no són bones en cap cas."

Miquel Payeras